

De toepassing van handpalmafdrukken voor de opsporing en vervolging

Mr.dr. Marijke Malsch

Tom van den Berg, MSc.

Mr.dr. Mark Hornman

Dr. Marre Lammers

Mr.dr. Bas de Wilde

Prof. mr.dr. Lonneke Stevens

Samenvatting

1. Aanleiding voor het onderzoek

Iedere hand bevat patronen van lijnen, de zogenaamde papillairlijnen. De lijnen lopen van de handpalm door in de vingers en worden door dactyloscopen dan ook als één geheel beschouwd. Voor zover bekend is het lijnenpatroon bij iedere persoon uniek. Met de vingers of de handen kunnen sporen worden achtergelaten op vlakken of voorwerpen, de zogenoemde 'dactysporen'. Die zijn heel geschikt voor de opsporing, bijvoorbeeld om vast te stellen door wie sporen op een plaats delict zijn achtergelaten, en of de sporen eventueel van de verdachte afkomstig zijn. Het vingerspoor is een van de oudste en effectiefste identificatiemiddelen. Het is in de laatste anderhalve eeuw van onschatbare waarde gebleken voor de politie en het openbaar ministerie. Hoewel vingers en handpalmen biometrisch gezien niet wezenlijk van elkaar verschillen, wordt in de juridische normering een duidelijk onderscheid gemaakt tussen vingers en handpalmen. Dit onderscheid is ingegeven door de verschillende doelen waarmee afdrukken van vingers en handpalmen worden genomen.

Vingerafdrukken worden primair genomen met het oog op de vaststelling van de identiteit van de verdachte. Bij aangehouden verdachten worden vingerafdrukken genomen en deze worden ingezonden naar de VVI (Voorziening voor Verificatie en Identificatie) en naar HAVANK (Het Automatische VingerAfdrukkensysteem Nederlandse Kollektie). Door vergelijking met reeds eerder genomen en opgeslagen vingerafdrukken kan de identiteit van de verdachte worden bepaald. Daarnaast worden de genomen vingerafdrukken voor de opsporing gebruikt. Er kan namelijk worden vastgesteld of de genomen vingerafdrukken overeenkomen met de vingersporen die op een plaats delict zijn aangetroffen. HAVANK bevat zowel de bij verdachten genomen vingerafdrukken als de op plaatsen delict veiliggestelde vingersporen. Het is mogelijk om in HAVANK geautomatiseerd te zoeken naar overeenkomsten tussen (nieuwe) vingerafdrukken en vingersporen. Op die manier kunnen verdachten mogelijk in verband worden gebracht met strafbare feiten waarvan zij nog niet worden verdacht.

Handpalmafdrukken worden alleen gebruikt ter vaststelling van overeenkomsten met handpalmsporen. Zij worden doorgaans dan ook genomen naar aanleiding van de verdenking dat de verdachte betrokken is geweest bij een strafbaar feit ter zake waarvan op de plaats delict handpalmsporen zijn aangetroffen. De bij een verdachte genomen handpalmafdrukken worden opgenomen in HAVANK, waarna geautomatiseerd wordt gezocht naar overeenkomsten met opgenomen handpalmsporen.

Omdat vingerafdrukken en handpalmafdrukken met verschillende doelen worden genomen, is het nemen van de afdrukken in twee afzonderlijke bepalingen geregeld. Het nemen van vingerafdrukken ter identificatie van de verdachte is geregeld in artikel 55c lid 2 en 3 Sv. Hierin wordt bepaald dat in geval van verdenking van een strafbaar feit als bedoeld in artikel 67 lid 1 Sv standaard bij iedere verdachte vingerafdrukken moeten worden genomen. Bij verdenking van andere, lichtere strafbare feiten kan de (hulp)officier van justitie bevelen dat vingerafdrukken worden genomen wanneer twijfel bestaat over de identiteit van de verdachte.

Het nemen van handpalmafdrukken is een maatregel in het belang van het onderzoek (art. 61a lid 1 sub b Sv). Om handpalmafdrukken te mogen nemen, is een bevel van de officier van justitie vereist (art. 62a Sv). Alleen wanneer een specifiek onderzoeksbelang bestaat, mag de officier van justitie dit bevel geven. Meestal wordt dit belang aangenomen omdat een handpalmspoor is aangetroffen op een plaats delict en de verdachte wordt verdacht van betrokkenheid bij dat delict. Er is in de wettelijke regeling derhalve geen sprake van standaardafname van handpalmafdrukken bij verdachten. In de huidige praktijk worden handpalmafdrukken ook daadwerkelijk niet standaard genomen.

Tot oktober 2010 was dat anders. Voor het nemen van vingerafdrukken was volgens artikel 61a (oud) Sv onderzoeksbelang vereist. Hoofdofficieren van justitie gaven – met toestemming van het college van procureurs-generaal – zogenaamde generieke bevelen voor het nemen van vingerafdrukken, waaronder in de praktijk ook handpalmafdrukken werden verstaan. Dit betekende dat geen afweging in de concrete zaak hoefde te worden gemaakt, maar onderzoeksbelang standaard mocht worden aangenomen. Na kritiek van de rechterlijke macht op het uitvaardigen van generieke bevelen en een advies van het Wetenschappelijk Bureau van het Openbaar Ministerie dat inhield dat voor afname een specifiek onderzoeksbelang was vereist, werd de toestemming voor het geven van generieke bevelen voor het nemen van vinger- en handpalmafdrukken in oktober 2010 ingetrokken. Sindsdien worden handpalmafdrukken niet meer standaard genomen. In iedere individuele zaak moet de officier van justitie toetsen of onderzoeksbelang aanwezig is.

De in 2010 in werking getreden Wet identiteitsvaststelling verdachten, veroordeelden en getuigen (WIVVG) verruimde de wettelijke mogelijkheden tot het nemen van vingerafdrukken ter vaststelling van de identiteit. Vingerafdrukken mogen sinds 1 oktober 2010 volgens artikel 55c Sv standaard worden genomen ter identificatie van een verdachte. Het vervallen van de generieke bevelen maakte voor het nemen van vingerafdrukken daarom praktisch geen verschil. Ten aanzien van handpalmafdrukken is het praktische verschil echter groot. Die werden vóór 2011 standaard genomen, terwijl tegenwoordig een specifiek bevel van de officier van justitie vereist is en een onderzoeksbelang moet kunnen worden aangetoond. Door de politie en het Openbaar Ministerie (OM) wordt het vereiste van een 'onderzoeksbelang' als een belemmering ervaren; sinds de WIVVG is ingevoerd worden er, mogelijk mede daarom, steeds minder vaak handpalmafdrukken genomen van verdachten, terwijl er wél behoefte bestaat aan deze afdrukken, om deze te kunnen vergelijken met handpalmsporen. De gevonden aantallen handpalmvergelijkingen geven daarom wellicht geen goede indicatie van de werkelijke behoefte aan deze sporenvergelijking.

De politie en het OM stellen behoefte te hebben aan standaardafname van handpalmafdrukken om de effectiviteit van de opsporing te vergroten. Andere Europese landen zouden wel standaard handpalmafdrukken nemen, terwijl artikel 61a Sv daar in Nederland een belemmering toe zou vormen. Ook in de Tweede Kamer is herhaaldelijk aandacht gevraagd voor de afname van handpalmafdrukken

Bovengenoemde probleempunten en vragen vormden de aanleiding voor het onderzoek. De vraagstelling van het onderzoek is:

Hoe is het nemen, het gebruik en de opslag van handpalmafdrukken ten behoeve van de strafvordering juridisch genormeerd in Nederland en een aantal andere landen en in de supranationale jurisprudentie, hoe worden deze normen in de praktijk toegepast, wat is de meerwaarde van het gebruik van handpalmafdrukken voor de strafvordering en is standaardafname en/of verbetering van de wettelijke regeling in dit licht wenselijk en toelaatbaar binnen de (supra)nationale juridische kaders?

Hieronder worden eerst kort de methoden van onderzoek besproken. Daarna worden de verschillende stappen van het onderzoek en de resultaten daarvan samengevat weergegeven.

2. Methoden

Door middel van 'triangulatie' (het combineren van verschillende onderzoeksmethoden) is getracht om het gebruik van handpalmsporen voor de opsporing en vervolging en de (gewenste) juridische regeling ervan, zo goed mogelijk in kaart te brengen.

De bestudering van het Nederlands juridisch kader en de rechtsvergelijking (met onder meer Duitsland, Zwitserland en Engeland & Wales), heeft plaatsgevonden met behulp van desktop research. De Nederlands praktijk van toepassing is geanalyseerd door middel van het verzamelen van cijfers, zowel over het gebruik van dactyloscopische sporen en afdrucken, over het gebruik van DNA-sporen en afdrucken, en de matches waartoe deze vergelijkingen leidden. Daarnaast zijn 22 functionarissen van politie en openbaar ministerie geïnterviewd over hoe zij omgaan met (aanvragen tot) handpalmvergelijking.

Tevens heeft een analyse plaatsgevonden van op Rechtspraak.nl gepubliceerde uitspraken in zaken waarin gebruik is gemaakt van handpalmafdrukken voor de opsporing (N=43), met behulp van een checklist. Ter aanvulling zijn tien dossiers van strafzaken onderzocht waarin een handpalmvergelijking is aangetroffen, eveneens met behulp van een checklist.

3. Dactyloscopie

Onder dactyloscopie wordt de leer van papillairlijnen verstaan, oftewel de huidlijnen aan de binnenkant van vinger, handpalm, teen en voet. Hieronder valt ook de studie van de afdrucken en sporen die papillairlijnen op een oppervlakte kunnen achterlaten. Er wordt onderscheid gemaakt tussen een afdruk en een spoor. Een *afdruk* is een referentieafdruk van de papillairlijnen die onder gecontroleerde omstandigheden is genomen bij een persoon. Vroeger gebeurde dit met inkt en tegenwoordig vaak door middel van een scan, althans in het geval van vingerafdrukken. Handpalmen worden nog steeds door middel van inkt genomen. Een *spoor* is een afdruk van de papillairlijnen die is achtergelaten op een plaats delict.

Vingerafdrukken worden onder andere afgenomen ter identiteitsvaststelling. Daarvan kunnen twee vormen worden onderscheiden: identificatie en verificatie. *Identificatie* houdt in dat ten behoeve van de toepassing van het strafrecht wordt vastgesteld *wie* de betrokkene is. *Verificatie* is het proces waarbij een één op één vergelijking wordt gemaakt tussen genomen testmateriaal en het referentiemateriaal van één enkele persoon. Hierbij is er al een vermoeden van de identiteit van de verdachte en hoeft deze slechts te worden geverifieerd. De dactyloscopie richt zich ook op *individualisatie*: het vaststellen of een bepaalde persoon de bron is van een vinger- of handpalmspoor dat verband houdt met een vermoedelijk strafbaar feit.

Voor de opsporing is het van belang om een spoor dat verband houdt met een strafbaar feit aan een unieke bron te koppelen. Hiervoor is het nodig dat het spoor unieke kenmerken heeft die overeenkomen met andere afdrucken van – slechts – de bron en dat deze unieke kenmerken constant blijven over een langere periode. Voor dactyloscopische sporen en afdrucken, waaronder die van de handpalm, wordt over het algemeen aangenomen dat dit het geval is. Daarbij wordt uitgegaan van een uniciteitsassumptie, de aanname dat geen object hetzelfde is als een andere. Het vaststellen van een overeenkomst tussen spoor en afdruk (zowel bij vingers als handpalmen) gebeurt op basis van dactyloscopische punten. Er dienen twaalf punten van overeenkomst en geen onverklaarbare verschillen te zijn om te komen tot een individualisatie of verificatie. Een aantal factoren kan de betrouwbaarheid van het vergelijkingsonderzoek aantasten: de kwaliteit van het achtergelaten spoor, de subjectieve beoordeling van spoor en, daarmee samenhangend, mogelijke incorrecte conclusies, bijvoorbeeld door (teveel) contextinformatie.

Forensische sporen kunnen afzonderlijk of gezamenlijk tot een effectievere opsporing leiden, ze zijn tot op grote hoogte complementair aan elkaar. Er bestaat een aantal verschillen tussen dactyloscopische sporen en andere soorten sporen. Zo zijn DNA-sporen, in tegenstelling tot dactyloscopische sporen, geschikt om automatisch spoor-spoor zoekingen mee uit te voeren. DNA

is gemakkelijker overdraagbaar en kan op een bepaalde plek worden 'geplant'. Dat is bij dactyloscopische sporen veel minder goed mogelijk.

4. Het juridisch kader

Onderzocht is onder welke voorwaarden het nemen, verwerken en opslaan van handpalmafdrukken toelaatbaar is naar Nederlands en supranationaal recht.

Het nemen van vinger- en handpalmafdrukken maakt een lichte inbreuk op het recht op fysieke privacy. De verdachte moet immers zijn vingers of hand op een glazen plaat of een inkkussen leggen. Het verwerken en opslaan van de afdrukken maakt inbreuk op het recht op informationele privacy. De grootste impact op dit recht heeft het langdurig opslaan en steeds opnieuw gebruiken van afdrukken ter vergelijking met andere van verdachten genomen afdrukken of op de plaats delict veiliggestelde sporen. Ook deze inbreuk is relatief licht.

Voor inbreuken op het recht op privacy is vereist dat de inbreuk een voldoende specifieke wettelijke basis heeft, dat ermee een gerechtvaardigd doel wordt nagestreefd en dat de inbreuk noodzakelijk is in het concrete geval. Met noodzakelijkheid wordt bedoeld dat een goede reden bestaat om de inbreuk te maken. Het opslaan van vinger- en handpalmafdrukken is alleen toegelaten wanneer wordt voldaan aan bepaalde voorwaarden. In het bijzonder moeten afdrukken (kunnen) worden verwijderd wanneer de zaak wordt geseponeerd of de verdachte wordt vrijgesproken en moeten gedifferentieerde opslagtermijnen worden gehanteerd voor verschillende soorten zaken en soorten verdachten.

Vingerafdrukken worden op grond van de wettelijke regeling standaard genomen, verwerkt en opgeslagen ter vaststelling van de identiteit van de verdachte wanneer sprake is van strafbare feiten als bedoeld in als artikel 67 lid 1 Sv. Eenmaal genomen vingerafdrukken mogen ook standaard worden gebruikt ter vaststelling of de verdachte de donor van een spoor is (opsporing). Het nemen van handpalmafdrukken gebeurt naar geldend recht echter niet standaard en heeft als enige doel de opsporing. Om handpalmafdrukken te mogen nemen, moet een 'onderzoeksbelang' in de concrete zaak bestaan. Dit wordt getoetst door een officier van justitie, die een bevel moet geven voor het nemen van de handpalmafdrukken.

Onderzoeksbelang kan worden aangenomen wanneer een handpalmspoor is aangetroffen op een plaats delict en de verdachte in verband wordt gebracht met het desbetreffende strafbare feit, dan wel als het gegronde vermoeden bestaat dat de verdachte andere strafbare feiten heeft begaan waarbij handpalmsporen kunnen zijn veiliggesteld en de opheldering daarvan relevant kan zijn voor de vervolging of berechting van de verdachte ter zake van het feit waarvan hij nu wordt verdacht.

Eenmaal genomen handpalmafdrukken mogen in HAVANK worden opgenomen en worden gebruikt voor de opsporing van andere strafbare feiten dan waarvoor zij dan genomen. Het vergelijken van de genomen handpalmafdrukken en reeds in HAVANK aanwezige handpalmsporen kan toevalstreffers opleveren.

De huidige wettelijke regeling met betrekking tot het nemen, verwerken en opslaan van handpalmafdrukken is in overeenstemming met het recht op privacy, zowel wat betreft de fysieke als wat betreft de informationele privacy.

5. De handpalmvergelijking in de praktijk

Er worden geen grote aantallen handpalmsporen gevonden op plaatsen delict en de officieren van justitie komen handpalmvergelijkingen ook weinig tegen in dossiers. De beschikbare cijfers laten zien dat het aantal afgenomen handpalmafdrukken bij verdachten sterk gedaald is de afgelopen jaren. Ook lijkt het percentage matches op basis van handpalmen ten opzichte van het totale aantal matches op basis van dactyloscopische sporen, te dalen. Dit matchpercentage ligt ook iets lager dan in bijvoorbeeld Zwitserland en het Verenigd Koninkrijk. Een oorzaak van deze daling kan zijn dat de politie minder vaak toestemming aan de officier van justitie vraagt voor een handpalmvergelijking omdat verwacht wordt dat er wellicht geen onderzoeksbelang zal worden

aangenomen. De gevonden aantallen handpalmvergelijkingen geven daarom wellicht geen goede indicatie van de werkelijke behoefte aan deze sporenvergelijking.

Er zijn aanwijzingen dat handpalmen méér kunnen zeggen over de activiteiten die werden verricht en die het spoor achterlieten, dan vingersporen of andere soorten sporen. Het wel of niet vinden van dactyloscopische sporen, waaronder handpalmsporen, houdt vooral verband met de mate waarin het delict is gepland en voorbereid. Uit de interviews volgt dat de meeste dactyloscopische sporen bij inbraken worden gevonden. Hoewel er vaker handschoenen gedragen worden dan vroeger komen de forensisch medewerkers deze sporen nog steeds vaak tegen.

Het onderzoeksbelang lijkt in de praktijk strikt te worden geïnterpreteerd: de officier van justitie geeft slechts toestemming voor het nemen van handpalmafdrukken bij verdachten als er bij het delict waarvoor deze verdachte is aangehouden een handpalmspoor is gevonden. Dat betekent niet dat officieren van justitie geen mogelijkheden zien voor een meer ruimhartige interpretatie van het onderzoeksbelang. De terughoudende opstelling lijkt vooral ingegeven door het feit dat de officier van justitie in diens afweging al zal anticiperen op mogelijke verweren van de verdediging, om zo te voorkomen dat eventueel verkregen bewijsmateriaal door de zittingsrechter van het bewijs zal worden uitgesloten. De keuze om bepaald materiaal in te sturen voor forensisch onderzoek en ander materiaal niet, hangt voorts niet alleen af van de aanwezigheid van een onderzoeksbelang, maar ook van een prioriteitsafweging. Bij lichtere zaken kan inzending, en dus toekenning van het bevel, dus achterwege blijven omdat opheldering van dit concrete feit in verhouding tot andere opsporingsonderzoeken minder prioriteit heeft. Bij de overweging om de officier van justitie te bellen voor toestemming spelen verschillende aspecten een rol: de persoon van de politieman/vrouw, de persoon van de officier van justitie, eerdere ervaringen van en met beide, de eenheid/het parket waar men werkzaam is (en de cultuur/gebruiken daar), of de verdachte nog in voorarrest zit en de hoeveelheid extra (papier)werk die het meebrengt.

Samenvattend wordt de meerwaarde van handpalmsporen voor de opsporing volgens de respondenten door vier punten bepaald:

1. Technisch forensisch bewijs (waaronder de handpalmvergelijking) is de laatste jaren een steeds belangrijkere rol gaan spelen binnen de opsporing, omdat verdachten vaker zwijgen in de verhoorkamer.
2. Dactyloscopische sporen (waaronder handpalmsporen) zijn van grote waarde voor de opsporing, omdat dactyloscopische sporen, naast DNA, één van de twee soorten sporen zijn die direct kunnen leiden naar een persoon. Daarbij komt dat dactyloscopische sporen vrijwel altijd contactsporen zijn en een meerwaarde hebben op het zogenaamde activiteitsniveau: ze geven een indicatie van de activiteit die zorgde voor het achterlaten van bijvoorbeeld een inklimspoor bij een inbraak.
3. Handpalmsporen zijn vaak duidelijkere sporen dan vingerafdrukken en handpalmsporen kunnen aanvullend werken als het vingerspoor niet genoeg punten van overeenkomst vertoont met de referentieafdruk om tot een match te komen.
4. Soms is slechts één handpalmspoor beschikbaar in een zaak en is er geen of vrijwel geen ander bewijs. Vrijwel alle respondenten konden dit soort zaken noemen. In dat geval is het handpalmspoor evident van meerwaarde.

6. Rechterlijke uitspraken en dossiers van strafzaken

De analyse van een steekproef van 43 rechterlijke uitspraken gevonden via Rechtspraak.nl (waarvan van tien zaken de volledige dossier zijn geanalyseerd) laat zien dat handpalmvergelijkingen met enige regelmaat zijn gebruikt ter onderbouwing van een rechterlijke uitspraak. Over de vraag hoe vaak dit voorkomt kan de steekproef weinig zeggen omdat slechts een deel van alle zaken op Rechtspraak.nl wordt gepubliceerd, en deze steekproef ook vertekend is omdat slechts zaken die interessant worden geacht voor een bepaald publiek op de website worden opgenomen. In enkele van de onderzochte zaken was het handpalmspoor het enige, dan wel het meest cruciale spoor dat de verdachte aan de plaats delict linkte.

In alle onderzochte zaken werd gesteld dat het gevonden spoor overeenkwam met de afdruk van de verdachte. Zowel de deskundigen als de rechters lieten zich daarbij dikwijls uit in

absolute termen: spoor en afdruk zouden 'identiek' zijn; dactyloscopische sporen zouden 'eenmalig' zijn; de verdachte zou 'donor' zijn van het spoor, het zou 'uitgesloten' zijn dat iemand anders de donor is van het spoor. Recentere jaren laten echter conclusies in aanzienlijk minder absolute termen zien. Rechters nemen in de onderzochte zaken de oordelen van de dactyloscopisch deskundigen (vrijwel) altijd letterlijk over.

Uit de dossiers bleek dat er substantiële verschillen van mening kunnen bestaan tussen deskundigen in de vaststelling van het aantal punten van overeenkomst tussen spoor en afdruk. De interpretatie van handpalmsporen en -afdrukken is blijkbaar soms problematisch en kan leiden tot verschillen tussen deskundigenoordelen. In de eindconclusie lijkt het verschil tussen de deskundigen wat betreft het aantal geconstateerd punten van overeenkomst echter niet uit te maken. Niet zeker is of de verschillende beoordelingen van sporen en afdrukken in bepaalde zaken wellicht tot een onjuiste conclusie zouden kunnen leiden, bijvoorbeeld een incorrecte individualisatie: de handpalm wordt 'op de verdachte geïdentificeerd', terwijl deze niet de donor is. Zie hiervoor de bekende Brandon Mayfield zaak waarin dactyloscopen op aanzienlijke schaal incorrecte individualisaties maakten, in Hoofdstuk 2.

Aangezien rechters de conclusies van deskundigen (vrijwel) altijd overnemen, is de kans dat een mogelijke onjuiste individualisatie in dat geval ontdekt wordt klein. Onzekerheid over de beoordeling van sporen en afdrukken wordt, voor zover dit uit de rechterlijke uitspraken en de dossiers kon worden afgeleid, niet expliciet ter sprake gebracht of ter discussie gesteld, noch in de rapportages of de processen-verbaal, noch in de rechterlijke uitspraken.

De verweren van raadslieden in de onderzochte zaken die aan de orde stellen dat er ook punten van verschil zijn, zijn in alle zaken afgewezen. Hetzelfde geldt voor verweren dat het spoor op een ander moment op de betreffende plek zou zijn gekomen. Contraexpertise wordt niet vaak toegelaten.

In een aantal van de onderzochte zaken is uit een handpalmspoor een activiteit afgeleid, zoals duwen, leunen, trekken. Handpalmsporen verschaffen in dat opzicht méér informatie over de activiteiten die tijdens het delict zijn verricht dan bijvoorbeeld DNA-sporen, omdat zij bijvoorbeeld een greep kunnen laten zien, of het leunen door de donor van het spoor tegen een muur of een object.

7. Rechtsvergelijking

Er heeft een rechtsvergelijkend onderzoek plaatsgevonden met Duitsland, Zwitserland en Engeland & Wales. Van deze landen zijn de regels met betrekking tot het nemen, verwerken en opslaan van vinger- en handpalmafdrukken in kaart gebracht. De betekenis van de wettelijke regels is vastgesteld aan de hand van literatuur en – in geval van Duitsland en Zwitserland – jurisprudentie. Daarnaast is de wettelijke regeling van een aantal andere landen beschreven. Uit deze rechtsvergelijkende analyses is het volgende naar voren gekomen.

Handpalmafdrukken worden in de wetgeving van de onderzochte landen zelden specifiek genoemd. Er wordt bijvoorbeeld gebruik gemaakt van de term 'vingerafdrukken' waaronder handpalmafdrukken ook vallen (Engeland & Wales), of van termen als 'papillairlijnen' (Oostenrijk) of 'afdrukken van lichaamsdelen' (Zwitserland). In Nederland worden verschillende soorten afdrukken in de wettelijke regeling gespecificeerd. Omdat in Duitsland, Zwitserland en Engeland & Wales dezelfde normering bestaat voor het nemen van vingerafdrukken als voor handpalmafdrukken, mogen handpalmafdrukken in die landen in theorie voor de vaststelling van de identiteit van de verdachte worden genomen. Handpalmafdrukken worden in de praktijk echter niet gebruikt voor dat doel. Zij worden, evenals in Nederland, alleen gebruikt om vast te stellen wie de donor van een handpalmspoor is.

Van de onderzochte landen kennen alleen Engeland & Wales een bevoegdheid tot standaardafname van handpalmafdrukken. In Duitsland en Zwitserland moet het nemen van handpalmafdrukken noodzakelijk zijn, hetgeen overeen lijkt te komen met de eis van onderzoeksbelang in Nederland. In Duitsland en Zwitserland wordt de noodzakelijkheidseis echter ruimer opgevat dan in Nederland, doordat de afname van een handpalmafdruk geen verband hoeft te houden met het strafbare feit waarvan de verdachte wordt verdacht.

In Duitsland en Zwitserland staat een rechtsmiddel open tegen de beslissing om handpalmafdrucken te nemen. Daarvan wordt dikwijls gebruik gemaakt wanneer de afname geen verband houdt met het strafbare feit waarvan de verdachte wordt verdacht. In Nederland staat geen rechtsmiddel open.

In Duitsland en Engeland & Wales zijn (hogere) politieambtenaren bevoegd tot het beslissen dat handpalmafdrucken zullen worden genomen. In Zwitserland is dat in beginsel eveneens het geval, maar in geval van weigering van medewerking door de verdachte moet een officier van justitie een bevel geven. In Nederland is in beginsel alleen de officier van justitie bevoegd tot het geven van een bevel.

In de onderzochte buitenlanden is, anders dan in Nederland, vrijheidsbeneming geen voorwaarde om handpalmafdrucken te mogen nemen. In Zwitserland kunnen bovendien ook niet-verdachten worden gedwongen handpalmafdrucken te laten nemen. In de andere onderzochte landen kunnen van deze personen alleen op vrijwillige basis handpalmafdrucken worden genomen. Nederland, Duitsland, Zwitserland & Engeland & Wales kennen een specifieke regeling voor de opslag en het gebruik van handpalmafdrucken.

8. Standaardafname

In dit rapport is de belangrijke vraag gesteld of het toelaatbaar en wenselijk is om handpalmafdrucken standaard te nemen. In de conclusies worden drie scenario's gepresenteerd die bij een eventuele heroverweging van de huidige wettelijke regeling in aanmerking zouden kunnen worden genomen. Deze scenario's zijn:

Scenario 1: standaardafname en standaardgebruik

In dit scenario worden bij ieder eerste politieverhoor waarbij naar huidig recht al vingerafdrucken worden genomen, ook handpalmafdrucken genomen. Daarbij is geen afweging in het individuele geval vereist. Deze afdrucken worden direct opgeslagen in HAVANK en vergeleken met daarin opgenomen handpalmsporen en -afdrucken. Daaruit kan blijken dat de verdachte vermoedelijk betrokken is geweest bij andere strafbare feiten dan waarvan hij nu wordt verdacht (toevalstreffer). Dit scenario past bij de gedachte dat vanuit dactyloscopisch perspectief geen verschil bestaat tussen vinger- en handpalmafdrucken. De essentie is dat het afdrucken van papillairlijnen betreft.

Scenario 2: standaardafname zonder standaardgebruik

In dit scenario worden bij ieder eerste politieverhoor waarbij naar huidig recht al vingerafdrucken worden genomen ook handpalmafdrucken genomen. Deze worden echter niet direct verwerkt in HAVANK, maar opgeslagen in een aparte database. Zij mogen pas worden gebruikt op het moment dat opsporingsbelang wordt aangenomen. In dat geval worden zij overgeheveld naar HAVANK. Ten opzichte van de huidige wettelijke regeling bestaan bij scenario 2 meer mogelijkheden tot het *nemen* van handpalmafdrucken, terwijl de mogelijkheden tot het *gebruik* ervan gelijk blijven, omdat daarvoor onderzoeksbelang vereist is.

Scenario 3: standaardafname bij veroordeelden

Bij scenario 3 worden standaard handpalmafdrucken genomen bij personen die zijn veroordeeld. Dit scenario vormt een variant op de Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden. Kort gezegd is de officier van justitie op basis van die wet verplicht om te bevelen dat celmateriaal wordt afgenomen van een persoon die wegens een feit als bedoeld in artikel 67 lid 1 Sv is veroordeeld tot een gevangenisstraf, hechtenisstraf of taakstraf of tot de maatregel van plaatsing in een psychiatrisch ziekenhuis of TBS. Daarbij hoeft derhalve geen onderzoeksbelang te bestaan. Alleen wanneer zwaarwegende redenen bestaan om geen celmateriaal af te nemen, mag het bevel achterwege blijven. Het EHRM heeft de afname van celmateriaal op basis van de Wet DNA-onderzoek bij

veroordeelden in de zaak *Van der Velden* in overeenstemming met artikel 8 EVRM geacht en heeft deze afname dus als noodzakelijk beschouwd.¹ In deze zaak lijkt een belangrijk aspect te zijn geweest dat celmateriaal was afgenomen bij een veroordeelde. Bij een veroordeelde lijkt een dergelijke maatregel eerder als noodzakelijk te mogen worden aangemerkt dan bij een verdachte.

9. Verbetering van de huidige wetgeving en praktijk

Wanneer niet wordt gekozen voor standaardafname van handpalmafdrukken, bestaan wel mogelijkheden ter verbetering van de huidige wetgeving en praktijk. Hierbij kan worden gedacht aan de volgende punten:

- Opheffing betrokkenheid officier van justitie. Uit de interviews is een beeld ontstaan dat in de praktijk de officier van justitie niet altijd om een bevel wordt gevraagd, hoewel in de desbetreffende zaak wel onderzoeksbelang zou kunnen worden aangenomen. Op grond van de wettelijke regeling mag de hulpofficier van justitie beslissen tot toepassing van het ingrijpende dwangmiddel van vrijheidsbeneming, maar niet tot het veel minder ingrijpende dwangmiddel van nemen van handpalmafdrukken. De bevoegdheidstoedeling ter zake van maatregelen in het belang van het onderzoek, waaronder die van het nemen van handpalmafdrukken, zou dan ook kunnen worden heroverwogen.
- Vrijwilligheid als uitgangspunt. Nederland kent ten aanzien van het afnemen van celmateriaal ten behoeve van DNA-onderzoek een onderscheid tussen vrijwillige en gedwongen medewerking. De officier van justitie en ten aanzien van bepaalde soorten misdrijven ook de hulpofficier is bevoegd om de afname van celmateriaal te bevelen in geval van een meewerkende verdachte (art. 151a leden 2 en 3). Weigert de verdachte mee te werken, dan kan alleen de officier van justitie bevelen dat van de verdachte celmateriaal wordt afgenomen (art. 151b Sv). Er zou kunnen worden overwogen om ook ten aanzien van het nemen van handpalmafdrukken in beginsel uit te gaan van vrijwillige medewerking van de verdachte.
- Opheffing van koppeling met vrijheidsbeneming.
- Ruimere invulling onderzoeksbelang. Onderzoeksbelang zou kunnen worden aangenomen wanneer het nemen van een handpalmafdruk van belang is voor de opsporing van andere strafbare feiten dan waarvan de verdachte wordt verdacht. Daarbij moet een grond bestaan om te vermoeden dat de verdachte zich schuldig heeft gemaakt of nog zal maken aan andere strafbare feiten waarbij aannemelijk is dat handpalmsporen zullen kunnen worden gevonden.
- Opsomming in artikel 61a Sv vervangen door 'afdrukken van lichaamsdelen'.
- Betere afstemming tussen politie en OM. De politie lijkt soms te denken dat het onderzoeksbelang volgens de juridische regels niet snel kan worden aangenomen, dan wel dat (bepaalde) officieren van justitie het onderzoeksbelang niet snel aannemen. Meer kennis bij de politie over het begrip 'onderzoeksbelang' en een betere afstemming tussen politie en OM zouden ertoe kunnen leiden dat de politie vaker verzoekt om een bevel tot het nemen van handpalmafdrukken. Tegelijkertijd zouden officieren van justitie ervan doordrongen moeten raken dat de politie dit soort forensisch onderzoek geheel zelfstandig en dus zonder tussenkomst van het NFI kan verrichten. Situaties waarin verzoeken tot het nemen van handpalmafdrukken worden afgewezen met het oneigenlijke argument dat de onderzoekscapaciteit van het NFI beperkt is en dus moet worden gereserveerd voor de opsporingsonderzoeken met de hoogste prioriteit, zouden daarmee tot het verleden moeten behoren.
- Betere aanduiding van mogelijke onzekere factoren in de beoordeling van punten van overeenkomst tussen sporen en afdrukken in de rapportage door dactyloscopen en in rechterlijke uitspraken.
- Handpalmafdrukken worden niet steeds verwijderd uit HAVANK in de gevallen waarin dat wel is voorgeschreven. De benodigde informatie vanuit de ketenpartners (bijvoorbeeld het OM) wordt in de praktijk niet steeds doorgegeven aan de organisatie die verantwoordelijk is voor de verwijdering van afdrukken uit HAVANK (JustID). Dit is een al langer bekend probleem, het

¹ EHRM 7 december 2006, no. 29514/05 (Van der Velden/Nederland); EHRM 20 januari 2009, no. 20689/08 (W./Nederland).

verdient aanbeveling hier verbetering in aan te brengen. Het is van groot belang dat de regeling wordt nageleefd, omdat het EHRM juist schendingen van het recht op privacy heeft vastgesteld vanwege de opslag van (vinger)afdrukken.